(గత సంచిక తరువాయి)

"**వెంటనే చెప్పేయాలనిపించింది.** కానీ, తొందరపడలేదు. నాకు కొంచెం టైం కావాలని చెప్పాను. "

సాత్విక్ రెస్టరూం నుంచి రావడంతో "ఇదంతా నీకు చెప్పానని అప్పుడే చెప్పకు" చిన్నగా రచితతో అంది.

"ఇక్కడ రసగుల్లాలు బావుంటాయి. ట్రై చేద్దామా" సాత్విక్ అన్నాడు.

"ఓ.. యస్. బిల్లు నువ్వు కడతానంటే ఆర్డర్ చెయ్యి" వెక్కిరింతగా నవ్వుతూ అంది వసూ.

ఆర్డర్ చేసిన ఐటమ్స్ అన్నీ వచ్చాయి.

సాత్విక్ అన్న ప్రతిమాటకీ, కొంటెగా జవాబిస్తూ అల్లరి చేస్తూ వుంది వసుధ. "చూడు అక్కడ బ్లూకలర్ టాప్‌లో వున్నది రమ్య కదూ" అంది దూర్మగా చేయి చూపిస్తూ.

సాత్విక్ అటువైపుకి చూశాడు.

"ఇంతకీ ఎవరా రమ్య..?"

"ఓ... మరీ చెప్పకు. నీ పాత టీంలో ఎనెలిటిక్స్ మీద వర్క్ చేసింది. నువ్వు అమ్మాయిల్ని మర్చిపోయావంటే నేను నమ్మను."

"ఏమో గుర్తురావడంలేదు." అని నిట్టూర్చి ప్లేటు వైపుకి చూసేసరికి, అందులో యింకో పెద్ద గుట్ట నూడిల్స్ కనిపించాయి.

"ఇప్పుడర్థమైంది సడన్‌గా లేని రమ్య ఎలా పుట్టుకొచ్చిందో... నీ ప్లేట్‌లో నూడిల్స్ అన్నీ నా ప్లేట్‌లో వేశావు కదూ"

వసుధ కిలకిలా నవ్వింది.

ఇద్దరూ అలా సరదాగా పోట్లాడుకుంటూ వుంటే, రచితకి ముచ్చటగా అనిపించింది.

"అభీతో పెళ్ళయ్యిందా?" అని మంగమ్మ అన్న మాటలు గుర్తుకువచ్చాయి. అసందర్భంగా అనిపించి కోపం తెప్పించినా, ఆ వూహ మనసుకి గిలిగింతలు పెట్టినట్టయ్యింది.

రచిత పుట్టినరోజునాడు గుడికి వెళ్ళడం అలవాటు.

అనసూయమ్మని తీసుకుని గుడికి వెడదామని సాయంకాలం పెందలాడే ఆఫీసు నుంచి యింటికి వచ్చింది.

ఆటో దిగి లోపలికి వస్తుంటే, తెలిసిన గొంతుక వినిపించింది. నాలుగడుగులు వేశాక మరింత స్పష్టంగా వినిపించిన మాటల్ని బట్టి వచ్చిన వ్యక్తి ఎవరో అర్థం అయ్యింది.

రచిత కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. కోపంగా లోపలికి దూసుకువచ్చింది. రామారావు సోఫాలో కూర్చుని, కాఫీ తాగుతూ అనసూయమ్మతో మాట్లాడుతున్నాడు. టీపాయ్ మీద స్వీట్‌పాకెట్ పెట్టివుంది.

"లేవండి.. ముందు వెళ్ళండి యిక్కడినుంచి" ఆవేశంగా అరిచింది.

రామారావు గబుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు.

"అదికాదు అమ్మలు యివ్వాళ నీ పుట్టినరోజని" అనసూయమ్మ చెప్పబోయింది.

"నా పుట్టినరోజని ఈరోజే గుర్తొచ్చిందా?" కటువుగా అంది. రామారావు మౌనంగా తలదించుకున్నాడు.

"ఎంతైనా ఆయన నీకు నాన్న" అనసూయమ్మ గట్టిగానే చెప్పింది.

"ప్లీజ్ అమ్మమ్మా ఆయన్నిక్కడ నుండి వెళ్ళమను" కోపంగా అని గబగబా బెడ్‌రూములోకి వెళ్ళి తలుపేసుకుంది.

రామారావు మారు మాట్లాడకుండా అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయాడు.

అనసూయమ్మ స్వీట్‌బాక్స్ తీసి చెత్తబుట్టలో పారేసింది.

బెడ్‌రూంలో రచిత దిండులో తలదూర్చి ఎక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడిస్తే అనసూయమ్మ మౌనంగా మనసులోనే కన్నీరు కార్చింది.

పాత జ్ఞాపకాలన్నీ ముళ్ళులా మారి మనసుకు గుచ్చుకున్నాయి.

రచిత తల్లి చనిపోయాక, రామారావు దుర్గపురానికి రావడం, అప్పటికే ఆయనకు ఎవరితోనో సంబంధం వుందని, ఆ గొడవల వల్లే తల్లి ఆత్మహత్య చేసుకుందని యిరుగూ-పొరుగూ చెప్పుకోవడం రచితకి గుర్తు.

తెలిసీ తెలియని వయసులోనే అమ్మమ్మతో వుండిపోతానని మంకుపట్టు పట్టింది.

చుట్టూ తన వయసు పిల్లలు అమ్మల దగ్గర గారాలు పోయేవాళ్ళు, ఆడపిల్లలు వయసుకి వచ్చినప్పుడు సమస్యలని తల్లులతో చెప్పుకునేవాళ్ళు.

"పాపం, రచితకి అమ్మలేదుగా" అని తోటివాళ్ళు అంటున్నా..

"తల్లిలేని పిల్ల" అని జాలి చూపించినా, రచితకి తండ్రి మీద కచ్చ రెట్టింపయ్యేది.

ఇంకాస్త, ఊహ తెలిశాక, భార్యని మోసగించడం అంటే ఎంత నీచమో అర్థమైంది. అప్పటినుంచే, రచిత "తండ్రి వద్దు" అనుకుంది.

అతన్ని చూస్తేనే అవన్నీ గుర్తుకు వస్తాయి.

రచిత చాలాసేపు వంటరిగా కూర్చుని ఏడ్చింది.

నెమ్మదిగా లేచి, వంటగదిలోకి వెళ్ళి కాఫీ పెట్టి, అనసూయమ్మ దగ్గరికి వచ్చింది.

"అమ్మమ్మా కొంచెం కాఫీ తాగు."

అనసూయమ్మ మొహం దిగులుతో కుంగిపోయినట్టుగా వుంది.

"నేను తప్పు చేశానా అమ్మమ్మా?" దగ్గర కూర్చుంటూ చిన్నపిల్లలా అడిగింది.

"లేదు మన ఖర్మ అలా కాలిదంతే."

రచిత మాట్లాడలేదు.

"నేను కాస్సేపు పడుకుంటాను అమ్మలు.. రెస్టు కావాలనిపిస్తుంది"

రెక్కపట్టుకుని అనసూయమ్మను గదిలోకి తీసుకెళ్ళి పడుకోబెట్టి హాల్లోకి వచ్చి కూర్చుంది.

ఇంట్లో రచిత, అనసూయమ్మ యిద్దరే వుంటారు. నిశ్శబ్దం వారికి అలవాటే. కానీ, ఈ నిశ్శబ్దం చాలా భయంకరంగా వుంది.

ఏడ్చి ఏడ్చి రెప్పలు బరువెక్కి వున్నాయేమో సోఫాలోనే వాలి నిద్రపోయింది. అలా ఎంతసేపు పడుకుందో తెలియదు.

కిటికీ నుంచి ఫ్లాష్ లైటు కళ్ళమీద పడగానే గబుక్కున లేచి కూర్చుంది.

టైం ఏడున్నర. బయట కారు ఆగిన చప్పుడైంది.

కాలింగ్‌బెల్ మోగితే అనసూయమ్మకి నిద్రాభంగం అని పరుగున వచ్చి తలుపు తీసింది.

గుమ్మంలో అభినవ్ పెద్ద పూలబొకే పట్టుకుని నిలబడ్డాడు. లోపలికి వస్తూనే, రచిత చేతిలో బొకే పెట్టి "హేపీ బర్త్‌డే" అని నవ్వుతూ విష్ చేశాడు.

ఆమె దాన్ని అందుకుని నిరాసక్తంగా సోఫాలో పడేసింది. అతనేదో మాట్లాడబోయి ఆమె మొహం చూసి ఆగిపోయాడు.

ఒక నిముషం పాటు, అక్కడే నిలబడి ఆమె నుంచి ఎలాంటి స్పందనా లేకపోవడంతో, మౌనంగా మేడమీద తన గదివైపుకు వెళ్ళాడు.

రచిత అనసూయమ్మ గదిలోకి వెళ్ళింది.

అనసూయమ్మ నిద్రలో వుంది. తలుపులు నెమ్మదిగా చేరవేసి, స్నానానికి బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళింది.

షవర్‌లో నుంచి వెచ్చటి నీళ్ళు ఒంటిమీద పడుతుంటే, శరీరంతో బాటు మనసూ తేలికపడింది.

హఠాత్తుగా అప్పుడు గుర్తొచ్చింది, రచితకి "అభీ పెందలాడే యింటికి వచ్చాడు. డిన్నర్ బయటచేసి వుండడు. కనీసం బొకే యిచ్చినందుకు థాంక్స్ అయినా చెప్పి వుండాల్సింది." అని త్వరగా స్నానం ముగించింది.

తెల్లని కాటన్ లక్నో కుర్తా, పైజమా వేసుకుని తలదువ్వుకుంది. వంటగదిలోకి వెళ్ళి చకచకా దోసెలు వేసి, ప్లేట్లలో సర్ది, ట్రే పట్టుకుని మేడమీదకి వెళ్ళింది.

అభీ బాల్కనీలో కూర్చుని ఐపాడ్‌లో పాటలు వింటూ కూర్చుని వున్నాడు. ఫ్రెష్ అయి వచ్చినట్టుగా తేటగా వున్న అతని మొహమే చెబుతుంది.

ట్రే పట్టుకుని నిలబడ్డ రచితను చూసి, పక్కనున్న స్టూలుని ముందుకు జరిపాడు.

"థాంక్యూ" అంటూ స్టూలు మీద ట్రే, మంచినీళ్ళగ్లాసులు పెట్టి ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చుంది.

"థాంక్యూ.. ఫర్ ద బొకే టూ" అభీ కళ్ళలోకి చూస్తూ చెప్పింది.

"నో ప్రాబ్లం. ఇవ్వాళే కాంట్రాక్ట్ సైన్ చేశాను. ఇది సక్సెస్ అయితే, నీ బర్త్‌డే నాకు బాగా గుర్తుండిపోతుంది" నవ్వుతూ అన్నాడు.

వెన్నెల వెలుగులో అతని మొహం మరింత ప్రకాశవంతంగా కనిపించింది.

"కంగ్రాట్స్"

"నువ్వు ఎందుకో అప్‌సెట్‌గా వున్నావు. నీ పుట్టినరోజునాడు నిన్నంతగా బాధపెట్టిన విషయం ఏమిటో నాకు చెప్పాలి."

రచిత ఒక్క క్షణం తటపటాయించి, ధైర్యం కూడగట్టుకుని నెమ్మదిగా విషయం అంతా వివరించింది.

"అయామ్ సో సారీ! నేను అతిగా కల్పించుకుంటున్నాను అని అనుకోకపోతే ఒక్క విషయం చెబుతాను. నువ్వు మీ నాన్నను దోషి అంటున్నావు. కానీ, నీకోసం మీ అమ్మే అలా చేయకుండా ధైర్యంగా నిలబడి వుండాల్సింది అనిపిస్తుంది నాకు."

"నువ్వు చెప్పిందీ కరక్టే. మా అమ్మ, నాన్న పెట్టిన భాధల్ని ఎదిరించి నాకోసం బతికి వుండొచ్చు. ఆమె పిరికిది" రెప్పల చివరలదాకా వచ్చిన కన్నీటిని బలవంతంగా ఆపుకుంటూ అంది.

"మీ నాన్న మారిపోయి వుండవచ్చు. ఇప్పుడు నువ్వు కావాలి అనుకుంటున్నాడేమో?"

"ఇప్పుడే కాదు యిదివరకు కూడా చాలాసార్లే నాకోసం వచ్చాడు కానీ, నా పదేళ్ళ వయసులో నా మనసులో పడ్డ ముద్ర అలాగే వుంది. నాన్నతో వుండనని పట్టుబట్టాను.

ఆయన్ని చూస్తే ఒళ్ళంతా కాలిపోయి భయంకరంగా మారిపోయిన మా అమ్మ శవమే గుర్తొస్తుంది"

కళ్ళలో నుంచి జలజలా నీళ్ళు రాలాయి.

"ప్లీజ్ రచితా కంట్రోల్ యువర్ సెల్ఫ్" ఆమె రెండు చేతులను పట్టుకుని మృదువుగా చెప్పాడు.

"నాన్నతో వెళ్ళనన్నాను. చిన్నపిల్లనైనా అమ్మమ్మ నా మాట గౌరవించింది. అమ్మమ్మ తన చివరిరోజులు తాతయ్య కట్టించిన యింట్లోనే గడపాలనుకుంది. కానీ, నా బాధ్యత తీసుకుంది కాబట్టి, నా చదువుకోసం దుర్గాపురం వదిలిపెట్టింది. డబ్బు అవసరాల కోసం యింటినే అమ్మేసింది.

అమ్మమ్మలో వున్న ధైర్యంలో నాలుగోవంతు మా అమ్మలో వున్నా బావుండేది. నాన్న ఒకసారి నన్ను తీసుకెళతానని వచ్చాడు. అప్పుడు పెద్ద రాద్ధాంతమే జరిగింది. ఆరోజు ఆయనన్నమాట యిప్పటికీ నన్ను భయపెడుతూనే వుంటుంది.

ఈ ముసల్ది ఎన్నాళ్ళు బ్రతుకుతుంది? ఎప్పటికైనా నా దగ్గరకు రావాల్సిందే అని. అప్పట్నుంచీ నాకు భయం. నాన్న అన్నమాట నిజం కాకూడదు అని ఎన్ని దేవుళ్ళకు మొక్కానో.

ఆ మాట గుర్తొచ్చినప్పుడల్లా వణికిపోయేదాన్ని. చిన్నతనంలో అంత అభద్రతాభావానికి లోనయ్యాను. ఇప్పటికీ దేవుడికి దండం పెట్టుకుంటే అమ్మమ్మకి ఆరోగ్యం, ఆయుష్షు యివ్వమనే ప్రార్థిస్తాను. నాకు ఆమె తప్ప యింకెవ్వరూ లేరు. యేడాదికేడాదికి అమ్మమ్మ వయసు పెరుగుతుందనుకుంటేనే భయమేస్తుంది. ఆమెకేదన్నా అయితే నేను తట్టుకోలేను. నాకు ఎవ్వరూ లేరు" అప్పటిదాకా తెచ్చిపెట్టుకున్న బింకం కాస్తా కరిగిపోయి కళ్ళవెంట నీళ్ళు వచ్చాయి. రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

"ప్లీజ్ రచితా" కుర్చీలో నుంచి లేచి, ఆమె దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆమె భుజాల చుట్టూ చెయ్యివేసి, లేపి దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

"జరిగిపోయినవన్నీ తవ్వుకుని బాధపడకు. ప్లీజ్" అంటూ చెంపలమీద నుంచి జారుతున్న కన్నీళ్ళను తుడిచాడు. ఆమెకూడా రెండు నిమిషాలపాటు మౌనంగా అతని చేతుల్లో ఒదిగిపోయింది.

"నీ భయం పోయేందుకు ఒక సలహా యివ్వనా?"

ఏమిటన్నట్టు ఎర్రబడ్డ మొహంతో అభీ కళ్ళలోకి చూసింది.

"ధైర్యం చేసి మీ నాన్నని ఫేస్ చెయ్యి. బాధని, వత్తిడిని మనసులో దాచుకోవడం కంటే, దాన్ని బయటపెట్టడమే వుత్తమం" తన అనుభవాన్ని దృష్టిలో వుంచుకుని చెప్పాడు.

"ఇప్పుడు ఆయనకి పిల్లలు వున్నారు. నేను దగ్గరయ్యి వాళ్ళకి ఆయన చరిత్ర యిదీ అని గుర్తుచేయడం నాకు యిష్టంలేదు. కనీసం వాళ్ళనయినా తండ్రితో హాయిగా వుండనీ"

అభీ, ఒకసారి సంభ్రమంగా రచితవైపు చూశాడు.

"నువ్వు యింత గొప్పగా ఆలోచిస్తావని వూహించనేలేదు. నీది నిజంగా మంచి మనసు" మనస్ఫూర్తిగా అన్నాడామాట.

"లేదు అభీ అంత గొప్పగా అనుకోకు. నేనే అంత గొప్పదాన్నైతే మా నాన్నని క్షమించగలిగేదాన్ని."

"దీనికి కారణం చెప్పనా?"

"....."

"నీకు వుద్యోగం వుంది. యిండిపెండెంట్‌గా వున్నావు. అయినా, నీలో యిన్‌సెక్యూరిటీ పోలేదు. అమ్మమ్మ లేకపోతే ఎలా? అనే భయం నీలో గూడుకట్టుకుని పోయి వుంది. నీ జీవితంలో నీకంటూ ఒక తోడు, పిల్లలు వుండి ఆనందంగా వుంటే, వాస్తవాలని యాక్సెప్ట్ చేసే బలం నీకు వస్తుంది. మీ నాన్ననీ క్షమించగలుగుతావు."

రచిత అతను చెప్పేది శ్రద్ధగా వింది. అతను చెప్పింది అసంబద్ధంగా అనిపించలేదు.

ఇద్దరి మధ్యా మౌనం. ఆ మౌనంలో కలతపడ్డ మనసుని శాంతపరిచే ప్రయత్నం చేసింది.

ఆకాశంలో నక్షత్రాల కాంతిని వెన్నెల వెలుగు కప్పేసింది.

టేబుల్ మీద ప్లేట్లో దోశెలు అలాగే వున్నాయి.

"అయామ్ సారీ.. డిన్నర్ తెచ్చి, తిననీయకుండా అనవసర ప్రసంగం చేశాను" అంది నొచ్చుకుంటూ.

అభీ ఐపాడ్‌కి వున్న యియర్‌ఫోన్స్ తీసేసి, ఇళయరాజా పాటలు ప్లే చేశాడు. చట్నీ వడ్డించి ప్లేటు చేతికందించింది రచిత. వెన్నెల్లో చెట్లనీడలు బాల్కనీలో చిత్రమైన రంగవల్లుల్లా పరుచుకుని వున్నాయి.

కాలే కడుపులు చల్లబడడంతో చల్లనిగాలి, చిక్కటి వెన్నెల అనుభవంలోకి వచ్చాయి.

ప్లేట్లు తిరిగి ట్రేలో పెట్టుకుని, క్రిందకి వెళ్ళడానికి సిద్ధమైంది రచిత.

"ఒక్క నిముషం" అభీ పిలిచాడు.

ఏమిటన్నట్టు వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

"మన మధ్య యిగోలు లేవని నమ్ముతున్నాను. ఐ థింక్ ఉయ్ మేక్ గుడ్ ఫ్రెండ్స్"

"యస్.. మనం ఫ్రెండ్స్"

సమ్మోహనంగా నవ్వి క్రిందకు వెళ్ళిపోయింది.

"అమ్మమ్మా, నేను వసూ వాళ్ళింటిదాకా వెళ్ళొస్తాను" హాల్లో నుంచే కేకపెట్టింది రచిత.

"అమ్మలూ నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి కూర్చో" అంటూ వచ్చింది అనసూయమ్మ.

"కూర్చుని మాట్లాడాలి అంటే, అదేదో సీరియస్ విషయమే అయి వుంటుంది చెప్పు" అంది సోఫాలో కూర్చుంటూ.

"నువ్వు కోపం తెచ్చుకోకుండా వినాలమ్మా!" అనునయంగా అంది. ముందురోజు జరిగిన డ్రామాకి అమ్మమ్మని బాధపెట్టినందుకూ రచిత సిగ్గుపడుతూ వుంది.

ఇవాళ ఏ విషయమైనా కాస్త సహనంతో వ్యవహరించాలని ముందే ఓ నిశ్చయానికి వచ్చింది.

"నిన్న మీ నాన్న వచ్చాడు కదా"

రచిత మొహంలో భావాల్ని చదువుతూ నెమ్మదిగా చెప్పసాగింది.

"అతను క్యాన్సరుతో బాధపడుతున్నాడు. గొంతు భాగంలో సర్జరీ చేసి, ఏదో గ్రంథిట దాన్ని తీసేస్తారు అని చెప్పాడు.

కిమీనో, కిమోనో అది కూడా చేయాలట పిల్లలు యిద్దరూ యింకా చిన్నవాళ్ళు. మానసికంగా బాగా కుంగిపోయాడమ్మా. బాధ్యతలు నెత్తిమీద వుండగా, యిలాంటి ఉపద్రవాలు వచ్చి నెత్తిమీద పడితే ఎంతటివాళ్ళైనా కుంగిపోతారు."

అనసూయమ్మ ఆర్ద్రత నిండిన గొంతుతో అంది.

తండ్రి ఈ మధ్య తరచుగా తనకోసం రావడానికి కారణం అర్థమైంది. అన్నింటికన్నా ఆశ్చర్యపరిచిన విషయం ఆయన బాధలకి అనసూయమ్మ అంతలా చలించి కన్నీరు పెట్టుకోవడం.

కడుపున పుట్టిన బిడ్డో, తోడబుట్టినవాడో కనీసం దూరపుబంధువు కూడా కాదు. కూతుర్ని చేసుకున్నాడన్న ఒక్క కారణం తప్ప. ఇంకే విధమైన సంబంధం లేదు. ఆ సంబంధం కూడా ఆరని గాయాన్నే చేసింది.

కూతురి చావుకి కారణమైన వ్యక్తిని ఎలా మన్నించగలుగుతుంది? అది మంచితనమో, ఎదుటివారి కష్టాలకి కరిగిపోయే బలహీనత అర్థంకాలేదు.

"అయితే, యిప్పుడేం చేయమంటావు? ఆయన కావాలని చేసుకున్న భార్య వుంది, పిల్లలు వున్నారు" పొడిగా అంది.

"మనిషికి చావుకి దగ్గరవుతున్నప్పుడే అహం నశిస్తుంది. అప్పటిదాకా, నాకు ఎదురులేదు అనుకున్నవాడికైనా, చేసిన తప్పులు మనసుని ముల్లులా గుచ్చుకుని బాధపెడతాయి. ఎన్ని కాదన్నా, నువ్వు ఆయన కూతురివి. నీకు దగ్గరవ్వాలనుకుంటూ వుండొచ్చు. అయిపోయిన విషయాల్ని పట్టుకుని వేలాడకుండా మీ నాన్నతో మాట్లాడుతూ వుండు. చనిపోయే ముందైనా కాస్త తప్పు చేశాననే భావం నుంచి బయటపడేయ్."

రచితకి అనసూయమ్మ చెప్పిన విషయం సారాంశం అర్థమైంది.

అహంకారంతో తప్పు, ఒప్పు తెలియకుండా ప్రవర్తించడం, చావు ఎదురైనప్పుడు హఠాత్తుగా తేగిన గిల్టీ ఫీలింగ్‌కి మందు వెతుక్కోవడం. ఇష్టం లేకపోయినా జాలితో మన్నించాలి.

లేకపోతే "కన్నతండ్రి మీద జాలి అన్నా లేదు కూతురికి" అని ఆడిపోసుకుంటారు.

రచితకి తండ్రి పట్ల కొంచెం కూడా సానుభూతి కలగలేదు. కానీ, కనీసం జాలిపడ్డట్టు నటించి సంతోషపెట్టాలని మాత్రం అనుకుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments